

DANIELA MIČANOVÁ

MODRÁ KREV

ALEXANDER

DANIELA MIČANOVÁ

ALEXANDER

FANTOM Print
2015

Copyright © 2015 Daniela Mičanová
Cover © Lukáš Tuma

ISBN 978-80-7398-768-8 (ePub)

ISBN 978-80-7398-769-5 (mobi)

ISBN 978-80-7398-770-1 (PDF)

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

*Mé milé mamince, která mě nikdy nenechala napospas temné
malomyslnosti.*

Obsah

I. LEDNICE	6
II. MIKULOV	107
III. ŘÍM	164
IV. BRNO	247
ZÁVĚR	337

I. LEDNICE

Krev (lat. sanguis) jest tekutina těla živočišného, jež za života zvířete neb člověka nepřetržitě koluje systémem větších a menších rour – cév krevních – dodává všem tkáním kyslíku a ostatních k výživě nutných látek...

– Ottův slovník naučný

1.

Viola se odjakživa děsila smrti. Nejednou ji napadlo, zda by se náhodou neměla svěřit do odborné péče, většinou se ale snažila sama sobě namluvit, že lidský konec nebude tak hrozný stejně jako všechno, čeho se kdy bála. Uzavřených prostor, otevřených prostor, lidského srocení, zubaře... Rozdíl spočíval v detailu. Smrt obvykle bývá pohříchu definitivní. Snad se ani tolik neděsila své poslední chvílky jako její nevyhnutelnosti, neodvratnosti, nesmlouvavosti. Zvláště ta nevyhnutelnost ji popouzela k nepřičetnosti.

Tohle všechno jí problesklo hlavou, když jednoho dne těsně unikla čelní srážce s protijedoucím vozidlem, které se jí záhadně podařilo přehlédnout. Chovám se, jako by mi na životě vůbec nezáleželo, pomyslela si, pak silou vůle uřídila auto k nejbližšímu parkovišti a zatáhla ruční brzdu. Chvíli strnula za volantem, aby se uklidnila, od podnájmu ji našťěstí dělilo jen pár kroků. Mimoděk si promnula spánky. Cítila nepříjemný tlak na hrudi, po zádech jí stékal studený pot, do očí se jí draly slzy, koulely se po tvářích a znamenaly je slanými cestičkami.

„Do háje!“ uniklo jí, než vozidlo zrádně opustila a rozechvěle se vydala k nedalekému bydlišti. Nepříjemné myšlenky ji samozřejmě pronásledovaly až na práh bytu v prvním patře

výstavné brněnské vilky. Dám si kávu, trošku si vydechnu, pak se pokusím dopravit pekelný stroj do garáže, předsevzala si.

Anna právě hospodařila v kuchyni propojené s obývacím pokojem. „Stalo se něco?“ zajímala se, jen zaznamenala její ztrápený výraz.

„Málem jsem zrušila auto,“ hlesla Viola, přitom s povděkem zaznamenala nebeskou vůni čerstvě překapávané kávy.

Spolubydlící, snad aby zastřela obavy, nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Našťěstí se nikomu nic nestalo,“ pokusila se Viola o nepřesvědčivou tečku.

„Vynadal ti někdo? Jak se to seběhlo?“ naléhala útlá černo-
vláska Anna, bezmála ztracená v široké plátěné haleně
s orientálními vzory.

Tázaná se zhroutila do polstrované židličky, pak přítelkyni
krátké životní drama stručně popsala.

Anna sice nadále kroutila hlavou, ovšem při první vhodné
příležitosti si přisadila: „Vidíš? Proto *zásadně* neřídím.“

Její bohatýrské prohlášení Violu rozlítilo, niterné strachy a
chmury se zdály rázem zapomenuty. „Kdybych já *zásadně* neřídila,
kdo by asi do našeho hnízdečka svážel proviant? To ani nemlu-
vím o náročným výběrovým řízení na místo tvé osobní řidič-
ky. Nechtěla jsi náhodou, abych tě dopravila na potrhlej upírolo-
gickej slet do Lednice?“

Violina poznámka vědomě mířila pod pás a Anna se také zá-
konitě naježila, na obvyklé zdlouhavé projevy nevole však nedo-
šlo. Černovláska se k přítelkyni jednoduše otočila zády, zlostně
cinkajíc lžičkou o plný šálek. Podle Violina kvalifikovaného od-
hadu právě počítala v duchu do deseti. Zнала Annu dobrých deset
let, proto dobře věděla, jak nezřízeně touží po účasti na nějakém
mezinárodním setkání takzvaných vampýrologů. Do Transylvánie
se sama bála – těžko říci, zda jí slastnou, leč nepřekonatelnou
hrůzu naháněla úchvatná divokost tamní krajiny nebo sám hrabě
Dracula –, s nadšením tedy uvítala podobnou akci v Lednici na
Moravě.

Když Anna dospěla od jedničky k desítce, pomalu se otočila,
aby hříšnici pečlivě odslabikovala: „Já myslela, že si užiješ chvíli
volna, že to bude příjemná změna pro nás obě. Na lednický zá-
mecký park mám nejlepší reference. Třeba si tam konečně někoho
najdeš a nebudeš tak staropanensky protivná.“

Mířila přesně, tušila, kde hledat Violina tajná citlivá místa,
nicméně dočkala se překvapivého souhlasu. „Že by samotného
hraběte Dracula?“

„Knížete,“ opravila vzpurnou řidičku promptně, nicméně ji-
nak ji domýšlivá poznámka očividně potěšila. Přinejmenším
mohla podotknout: „Na toho nemáš!“

A Viola by přísahala, že se přitom její střelená spolubydlící, jinak vcelku normální historička umění a řádná zaměstnankyně Moravské galerie, maličko zapýřila. Anna totiž od dětství trochu fušovala do etnografie. Přesněji řečeno, zajímali ji upíři, oni neodolatelně úděsní představitelé lidové, především slovanské slovesnosti. V Annině pokoji visel obrovský plakát Draculy všech Draculů Bély Lugosiho, značnou část jejich společného příbytku zabíraly nesystematicky vršené a chaoticky přeskupované fascikly různého stáří, objemu i původu, vesměs ovšem značně nepravděpodobného obsahu.

„Jak můžeš obdivovat hraběte, kterej pro vlastní obveselení narážel lidi na kůl a ještě přitom zvládal stolovat?“ vyzvídala Viola.

Anna provinile zamrkala. „Byl to kníže, už si to jednou zapamatuj! Tehdy zkrátka měli takový folklór.“

„Pěkněj koníček, jen co je pravda.“ mínila jízlivě Viola. „Třeba se ze zvědavosti dopustil kanibalismu.“

Anna se nerozčílila, naopak, zmocnilo se jí vědecké zaujetí. „Skvělý nápad! Hm, rituální kanibalismus, to si musím hned zapísat!“ Vydala se na okružní cestu kuchyní s úmyslem objevit kus papíru a tužku, aniž se přitom vzdala svého šálku, z kterého tu a tam vyklouzlo několik kapek neukázněné kávy. „U primitivních národů jistě, ale za renesance...“, rozumovala.

„Vzpomeň si, kolik dnešních masových vrahů neodolalo!“ přisadila si hbitě Viola. „Milej kníže Vlad určitě zatoužil po mužné síle poražených nepřátel, ale podle těch tvých moudrých knih mu stejně nic nepomohlo. Zemřel přirozenou smrtí v šestačtyřiceti letech a jeho hlavu Turci odvezli sultánovi až do Cařihradu,“ odcitovala encyklopedickou informaci.

„Smrti v bitvě se nedá říkat přirozená.“ Anna odevzdaně mávla rukou. „Proč jsi vlastně studovala angličtinu? Při zjevných sklonech k nenapravitelnému hmotářství by ti určitě víc vyhovovala práva nebo ekonomika.“

„Odpouštím ti, neboť to nemyslíš zle,“ pronesla Viola poněkud divadelně, chvílka upírologického pošťuchování ji totiž zá-

zračně smířila s přestátým protivenstvím. „A nyní se odeberu pod sprchu a do svého budoáru. Pokud by ti snad scházela společnost, víš, kde mě hledat.“

Když obě přítelkyně svorně a úspěšně završily studia na brněnské Filozofické fakultě, Annina tetička jim pronajala první patro rodinného domku v poklidné vilové čtvrti na okraji jihomoravské metropole. Dvě dívčí ložnice se postaraly o dostatek soukromí, kuchyňka propojená s obývánkem zase o příjemný společný prostor. Podle neobvyklého oválného půdorysu, čtveřice vysokých dvoudílných oken a několika zašlých kousků secesního nábytku se dokonce dalo soudit, že pokoj před mnoha desetiletími sloužil coby honosný měšťanský salon. Annina prababička, již pronajatý bytový prostor původně patřil, zalidnila zdejší prosklené sekretáře zástupy porcelánových pastýřek, tanečnic, kominíčků, vojáčků a rozmanitých rokokových kavalírů, každý prudší pohyb rozezpíval její neméně velkorysou sbírku broušeného skla, s níž se – čistě z pietních důvodů – nikdo neodvážil rozloučit. Viola, povoláním překladatelka a tlumočnice, trávila drahně času na cestách, nechávala tedy Annu až příliš často napospas starožitnému interiéru, zásvětnímu bimbání sloupkových hodin, kostelní vůni prababiččiných skříní i osvětlení, které navzdory nejpokrokovějším technologiím zůstávalo dušičkově tlumené. Jaký div, že černovlásčina představitost nezháhala, třeba se hrdě a zarputile označovala za veskrze moderní dívku.

Když se Viola zavřela v koupelně, aby spláchnula nepříjemný zážitek proudem prohřáté a provoněné vody, ještě se jí trochu podlamovala kolena. „To bylo teda těsný,“ šeptala si, „ztraceně těsný.“ V duchu děkovala vyšším mocnostem – zachránily ji, i když se po léta kamarádí se samozvanou vampýroložkou.

Odbornice na upíry se zatím usadila do hlubin svého obrovského ušáku a nadále meditativně usrkávala kávu, nepochybně již dávno studenou. Viole, zachumlané do oblíbeného pánského županu, stačil jediný pohled – rozmilá Anna ji před okamžikem naškla ze staropanenské zatrpklosti, aby vzápětí podlehla náporu

vlastní citové absence. Slečna překladatelka tedy usedla k nohám slečny kunsthistoričky, aby z jejích půvabných rtíků vyslechla plačtivou litani na téma „já ubohá, nezadaná chudinka“. Po krátké chvíli jí ale jízlivě skočila do řeči: „A co bys prosím tě dělala s chlapama?“

Anna k ní stočila své víceméně blankytné panenky. „Jak si jinak uvolním ty, no, jak se honem jmenují, endorfiny?“

„Kup si čokoládu!“

„Přemýšlela jsem o tom,“ obrátila černovláska svižně list. „Jestli se ti nechce, nemusíš se mnou na to pitomý setkání jezdit. Pojedu do Lednice vlakem.“

„Vyloučeno,“ Viola vstala, aby kamarádku povzbudivě poplácala po rameni. „Jestli tě to uklidní, docela se těším.“ Slabé slovo, přisadila si v duchu, jsem bez sebe zvědavostí.

2.

Anna nasupeně sklapla automapu. „Tady někde bude odbočka na Podivín, doprava a pod most. Taková velká překladatelka, a nezmůže se na navigaci?“

„Nečekejte od toho koně vděčnost,“ zopakovala si Viola polohlasně poučku, s níž se coby dítko školou povinné seznámila při snaze proniknout do půvabu koňských sportů.

„Cože?“ pídila se podezřívavě Anna.

„Nic. Jen asi nebudu dost velká překladatelka. Tamhle už vidím ukazatel.“

Kolem nich podmanivě, neodvolatelně a dojemně panoval vlahý květen. Pod kvetoucími stromy zářily v drzé jarní zeleni myriády medonosných sluníček – pampelišek –, vzduch voněl, až se zrychloval tep, a dívčí srdéčka nesnesitelně usedala. Viola si onu prchavou krásu zjihle měřila, nachlazená Anna popuzeně posmrkávala a s hlavou bojovně nachýlenou vpřed vyhlížela důležitou odbočku.

„Podivín,“ jásala, „odtud to máme jen kousek!“ Jako nadšená frekventantka všemožných pálavských vinobraní a burčákových slavností se cítila plně způsobilá vykonávat funkci navigátorky. Viola ji sice zdvořile vyslechla, ale to bylo všechno. Stačilo vzít přece na vědomí úhledné silniční značení – jihomoravské obce naštěstí nic neponechávaly náhodě a zodpovědně naváděly cizince vstříc nevšedním bakchickým zážitkům.

„Furt doprava!“ poručela si dál Anna úplně zbytečně.

Slečna překladatelka již stačila vstřebat, ba i pozapomenout nedávný bezmála tragický okamžik, zálibně laskala plyn bouřkově modré fabie a naváděla svůj silniční koráb vstříc tmavnoucí siluetě moravských lužních hvozdů. Celkem vzato řídila dost ráda, většinou i dobře, a to navzdory všeobecně rozšířeným předsudkům. (Ještě si živě pamatovala otcovo oblíbené úsloví: Žena za volantem, auto bez řidiče.)

Kodrcavá silnice dlážděná kočičími hlavami je dovedla až k proslulému lednicko-valtickému areálu. Z Brna vyrazily v pozd-

ním odpoledni, na místo určení se tedy blížily stylově – za soumraku. Ze zbytků lužního lesa se plíživě zvedal přízračný opar, červánky kouzlili nad obzorem krvavou aureolu, vzduch těžkl vadnoucím slunečním zlatem a voněl jako tajná svatyně pohanského velechrámu.

Anna ukázala na nápadný, neromanticky popisný ukazatel. „Janův hrad, to je ta umělá zřícenina, podíváme se tam!“

„Jasně. Mě by ale spíš zajímalo jméno našeho hotelu.“

Nato Anna neobyčejně vstřícně zašátrala v kabelce. „Hotel Harlekin, prý naproti zámku, hnedka zkraje... Už vidím šipku!“

Viola zpomalila, pak stočila zrak po směru kamarádčina ukazováku. Na velkoryse pojatém poutači stálo *Hotel Harlekin*, následoval méně okázalý dovětek: *Welcome to Annual Vampirology Convention*. Podle návodu vmanévrovala vozidlo do ostře vykrojené zatačky, nestačila si tedy prohlédnout zbídačené zadní křídlo lednického zámku. Za soumraku vyhlíželo o poznání pochmurněji než torzo zdejší lužní zeleně.

Jak se ukázalo vzápětí, víceméně novému hotelu s bizarním názvem *Harlekin* se žádný zámek nevyrovnal. Vysoká, přebujele členitá stavba připomínala cosi na pomezí nevyzpytatelně zvráceného snu šilného Ludvíka Bavorského a přerostlého narozeninového dortu. Zadavatelé hotelového velečila patrně zatoužili navodit dojem starosvětské malebnosti, přitom si počínali natolik urputně, nesourodě a veskrze marně, až je Viola musela v duchu politovat – špičaté vížky, bílá kovaná zábradlíčka, sladce blanštiná fasáda. Mezinárodnímu upirologickému kongresu očividně předcházely důkladné přípravy. Účastníky vítali vrátní v historických kostýmech, na stožárech před hlavním vchodem se místo hotelových standart třepetaly černé praporečky s rudými draky. Viola si mimoděk povzdychla, zato Anna pookřála a vesele dováděla spoře osvětleným parkovištěm. „Konečně mezi svými!“

Pokračování se nezdálo o nic příznivější. Průměrně pohledný mladík na recepci Annu uvítal s lichotivou dávkou posvátné bázně. Nárok na zvláštní zacházení získala jednak díky půvabnému zevnějšku (nápadně připomínala Milenu Dvorskou v začátcích

filmové kariéry), jednak zásluhou své stěžejní odborné publikace s obskurním názvem *Základní psychologická charakteristika postmoderního upíra*. Pořadatelé potrhleho setkání si jejího díla považovali, dokonce jí nabídli, ať své poznatky shrne zvláštní přednáškou. Konferenční prostory hotelu *Harlekin* sice podle informačního bookletu vynikaly „příjemně rodinnými rozměry“, Viola přesto věštila své přítelkyni hojné obecenstvo.

Když tedy recepční odbavil sličnou hlavní hvězdu, již se teď na hrdé hrudi leskla jmenovka *Ms. Anna Cerna, author*, neochotně stočil zrak k Viole. „A co mohu udělat pro vás?“

„Doprovázím slečnu Černou.“ Najednou se cítila nejistě. „Měla bych tu mít rezervovaný pokoj.“

„Účastníte se nadcházející konference?“ zajímal se, zatímco marně hledal cedulku odpovídající předložené občance.

„Jistě,“ přitakala pod vlivem Annina hypnotického pohledu, „ale pouze jako tělesný strážce.“

Nato si ten nezapjý mladík Violu zvědavě změřil. Proboha, on mě snad vzal vážně! pomyslela si pobaveně. Významní umělci, badatelé a krasavice přece bez ochranky neudělají krok.

Věhlasná vědkyně a krasavice v jedné osobě se zatím svůdně šponovala přes dřevěný pult, aby převzala dálkový ovladač k televizi (vydával se proti zástavě). Recepčnímu přitom shovívavě vysvětlila: „Nevzala jsem si totiž s sebou žádný česnek.“

Vstřícné vedení hotelu se snažilo vytvořit hororovou atmosféru, hosté proto museli co chvíli rozhrnovat zřasené tmavé textilie, prodírat se umělými pavučinami, mžourat do svitu svíček, žasnout nad všudypřítomností dračích symbolů nebo uhýbat poletujícím plyšovým netopýřům. Pokoje se tvůrčímu záměru vymkly jen částečně. Civilně bílé stěny zdobily černě rámované obrázky s karpatskými motivy, v zrcadlech se po stisknutí příslušného tlačítka nikdo neviděl, krvavě rudý přehoz a černočerné saténové ložní prádlo svádělo ke všemu možnému, jen ne ke klidnému spánku. Viole neuniklo, že si horliví upírologové mohou v recepci za malý obnos zakoupit plastické špičáky nebo zapůjčit drákulovský plášť, většina si ale stejně přivezla rekvizity s sebou.

Jen se ubytovala, vydala se najít Annin pokoj, aby kamarádce od plíc vynadala.

„Představ si,“ uvítala ji černovláska, velkoryse přehlížejíc její nedůtklivé rozpoložení, „že jsi skutečný upír.“

Viola nevěřičně obrátila oči v sloup.

„Čistě teoreticky,“ vytrvala Anna. „Vím, jsi přesvědčená hmotařka, ale zkus kvůli mně udělat výjimku.“

Viola dosedla na okraj polstrovaného křesílka a s odevzdaností, kterou později připsala na vrub únavě, kývla. „No dobře, představuju si, že jsem upír.“

„Hodná. A teď zkus vymyslet, kde bys asi působila nenápadněji než tady?“

Viola uličnický zacukal koutek. „Pokud přistoupím na tvoji ujetou hru, něco na tom bude.“

Anna však již postoupila na vyšší úroveň. „Všude kolem kořist všech národností, hlavně Američani, Němci, Holanďani a Japonci, chutní zpovýkaní spratci, co si z nedostatku jiné smysluplné činnosti malují obličej na bílo, šněřují se do černých kostýmů, nasazují si umělé tesáky nebo rtěnkou kouzlí na krku ranky po zubech.“

„Jestli jim záleží na detailech, s blbou rtěnkou se nespokojí,“ mínila Viola. „Sázela bych na tetování, něco jako permanentní make-up.“

Anně se rozzářily oči. „No jo, představ si tu reklamu. *His Highness Fangs, Ltd. – dodáme upíří kousnutí na míru*. Na tom by se ještě dalo něco trhnout!“

Viola se proti svému nejlepšímu přesvědčení pobaveně usmála, ale to už ji Anna nesmlouvavě strkala ke dveřím. „Musíme se připravit na uvítací recepci.“

Tajila dech, tichounce našlapovala, předstírala, že tudy vlastně vůbec neprochází. V nevlídně úzké, liduprázdné chodbě vystrkané skoro-středověkými čalouny si Viola připadala zbytečně zranitelná. Strach necítila, třeba se zdál s přihlédnutím k okolnostem na místě, spíš ji užírala melancholie, stará dobrá

důkladně živená chandra. Utekla z bujaré recepce, aby dospala pár propřekládaných nocí, místo toho se vydala všanc tklivé samotě – cenila na ni tesáky z každého temného kouta, takže pro jistotu přidala do kroku. Proč jsme si s Annou nevezaly jeden pokoj? Protože jsme dospělé, svéprávné, silné ženy, kárala se v duchu. Nedokázala si vysvětlit, z jakého důvodu na ni v hotelovém soukromí vždycky, ale vždycky dopadne tíživý smutek. Konečniců se těšila na horkou sprchu, ba i na nevlídné saténové lože, chodidla nezvyklá elegantním lodičkám úpěnlivě volala o pomoc. Ještě kousek, domlouvala jim, ještě kousíček. Už už odhodlaně otáčela staromódním klíčem, vzápětí sebou trhla, vlastně bezmála nadskočila. Než se stačila otočit po hluku, minul ji párek hlučných Skandinávců s obrovským rachotícím kufrem na kolečkách.

Už mi z toho hrabe, vynadala si, jen spěšně zapadla do pokoje. Rychle shodila svršky, aby se utekla do koupelny. Dámě v obtížné situaci totiž vždy pomůže horká lázeň a sprchový gel s vůní santalového dřeva. Příjemně provoněná odcupitala k rudočernému loži, uvelebila se v saténu, potom nepříliš trpělivě vyčkala, až se jí v žilách rozproudí konejšivé teplo. Ke štěstí jí scházela už jen číše svařeného vína. Venku krátce zahřmělo, vzápětí se spustila jarní přeháňka, která atmosféru dokonale doladila. Chudokrevné dámy jistě omdlévají rozkoši při představě aristokraticky bledé ruky, co neodbytně klepe právě na jejich okenní tabulku, a pořadatelé vampýrského sletu si mnou ruce. Do spánku Violu kolébala vzdálená hudba. Poznala spinet, nádherně temperovaný, snově líbezný a snově vzdálený. Takže se jí nejspíš jenom zdál...

3.

Po neklidné noci – nikdy se jí nedařilo sladit osobní biorytmus s hotelovým provozem a pranic přitom nezáleželo na cenové kategorii – následovalo rozmrzelé jítro, o to bolavější, že ji do útržkovitého spánku pronásledovaly zbytečně příjemné erotické sny. Nebudu zatrpklá, nebudu nervózní, nemůžu za to, že jsem se celých pět, no dobrá, tak skoro šest let s nikým nemilovala, kázala si. Kdož ví, jestli o to ještě vůbec stojím.

Pootevřela okno a nesmlouvavě na sebe pustila jitřní chlad. Chtěla se sice kochat vyhlídkou na malebné jihomoravské městečko, nedokázala však odtrnout zrak od přepestrých hord sešikovaných před hotelovou branou. Dobré dvě stovky lidí ve více či méně komických převlecích si zaníceně vyměňovaly názory nad údaji v barevných konferenčních brožurkách – Viola jim provokativně říkala „divadelní program“. Znovu peprně zalitovala ochoty dopravit Annu za jejím životním snem. Když ji jitřní vláha pošimrala chladivými prstíky po zátylku, vzpomněla si na včerejší nesmyslný strach a nejraději by si zčerstva nafackovala. Dnes žádná teplá voda, rozhodla se, jen ledová sprcha a froté ručníky.

Z neveselých úvah ji vytrhlo až nevlídné zaštekání telefonu. Samozřejmě Anna, musí mít všechno pod kontrolou. „Kdypak konečně vstaneš? Moje přednáška začíná o půl desáté!“

„Anno,“ vydechla Viola, aniž přiznala, že ji tentokrát ráda slyší, „ještě není osm.“

„No a?“ namítla upíroložka dotčeně. „Já nespím už od půl šesté!“

„Proč jsi nenavázala astrální spojení s hrabětem Draculou? Třeba by tě v přestrojení přišel podpořit. Vlastně, co to plácám, tady by žádný přestrojení nepotřeboval.“ Když Anna vztekle zasýčela, nezbylo Virole, než ji honem usmířit. „Jak vidím, potřebuješ snídani opravdu hodně nutně. Vydrž deset minut, zaklepu na tebe.“

„Pět,“ upřesnila neoblomně upíroložka, nicméně za čtvrt hodinky už spokojeně chroupala loupáček s meruňkovým džemem, který zalévala nezřízenou dávkou čerstvého pomerančového džusu. Mezi sousty stačila mávat známým z včerejší recepty.

Viola zatím zjistila, že zasklený předmět, který včera v chatrném večerním osvětlení považovala za obraz, sestavil nějaký úchylný nimrod z tělíček vycpaných zvířat. Snídaně jí nebezpečně stoupla do krku, preventivně se zabavila škádlením potrhle spolubydlící. „Že tys po recepci zůstala u baru? Nějak ti schází tekutiny.“

„Náhodou jsem si jen lokla rodinného stříbra!“ připustila neochotně Anna. Tím chtěla naznačit, že v soukromí tajně „spálila červa“ hitem dědečkovy slivovice. „Tak co, nepotkala jsi nikoho, kdo by vypadal jako nefalšovaný upír?“

Viola jí nejprve chtěla srdečně doporučit pobyt na klinice docenta Chocholouška, nakonec se přemohla (co kdybychom tam skončily obě) a krotce odtušila: „Ne, zato jsem potkala chlapa a ten ti vypadal úplně jako Jack Nicholson! Smůla, kdybychom si vyjeli na sraz buddhistů, poznali bychom Richarda Gera, což už je koneckonců taky starej pedál. Osobně vím o jediným člověku, kterej upíra zdálky připomíná, ale je právník.“

„To se nevyklučuje,“ potěšila se Anna.

„Jmenuje se Ctibor Cibulka. Uznej, takhle pitomej pseudonym si žádnej alespoň trošku soudnej vampýr nedá.“

„Stejně si nedokážu nijak rozumně vysvětlit, čím nás pohádkoví krvesajové tak děsně přitahují,“ přiznala sebezpytně Anna, přecházejíc od loupáček na rohlíky se šunkou.

„Vyjadřuj se přesně, co *tebe* přitahuje.“

„Nelži!“ Černovláska jí zahrozila nožem od másla. „Co bys tady jinak dělala? Dobře vím, jakou dá člověku práci vylákat tě z domu. A čárymáryfuk, z ničeho nic spolu snídáme v hotelu Harlekin v moravském pohraničí.“

„Obvykle mívám dost práce,“ špitla Viola, přitom cítila, jak rudne až ke kořínkům neobyčejně ryšavých vlasů.

„Zato teď najednou nemáš co dělat?“ otázala se sladce Anna.

„Dobře,“ vzdala se její přítelkyně. „Co nás přitahuje? Temné pohanské rituály, věčný život vykoupený cizí krví, zvrácené uspokojení tváří v tvář smrti... Cituju tě správně?“

Slavná vědkyně se napřahovala k políčku, nakonec jen mávla rukou.

„Třeba jsme přijely ze stejných pohnutek jako všichni okolní puhoši. Blahobyt je začal nudit, tak si sbalili batůžky, poprášili se pudrem značky *Virgin White*, podmalovali si oči pompejskou červení, teď srkají rajčatovou šťávu s vodkou a předstírají, že pijou krev,“ přisadila si Viola.

„Fuj!“ vyprskla Anna.

„Aspoň v něčem jsme zajedno,“ optimisticky přitakala slečna překladatelka.

Nato černovláska rozechvěle vstala. Do vystoupení jí zbývala skoro hodina, nepodceňovala však nezbytnou psychickou přípravu, zejména pokud k ní potřebovala menší placatou lahev zaručeně organického obsahu.

Jak si Viola stačila všimnout, podlouhlá okna hotelové restaurace, potažená kouřově tmavou fólií, se zdála přímo odpuzovat denní světlo. S trochou úsilí seznala, že venku beztak zůstává setrvale zamračeno, občas se spustí rytmický májový deštík. Anna, odhodlaně nakročená k odchodu, náhle strnula a soustředěně dosedla.

„Poslyš, jak vypadal ten tvůj právník? Jako Béla Lugosi, Frank Langella nebo spíš Gary Oldman?“

Nikdo originálnější ji nikdy nenapadne. Nu, alespoň netrvá na těch slad'oučkých metrosexuálních manekýnech z moderních upířských spektaklů, soudila slečna překladatelka v duchu, než se uvolila odušit: „Spíš jako hrabě Orlock z toho původního německého filmu. Jinak středně vysokéj, celkem štíhlejš, hnědý vlasý, výrazně pronikavý tmavý oči. V životě jsem podobný neviděla. Taky dlouhý, štíhlý prsty, řekla bych klavírista...“

„Že by tamhle seděl?“ ponoukla ji přítelkyně napjatě.

„Aničko, Aničko,“ namítla Viola, tlumíc podvědomě hlas, „civíš na úplně cizího chlapa, navíc hezčího.“

Anna ji odmítla vzít na vědomí, nespouštěla z neznámého jindy vesměs modré, v tu chvíli ovšem zcela okouzlené oči. Vždyť už si toho musel všimnout! Viola svou spolubydlící pod stolem nenápadně nakopla, ale nijak si tím nepomohla. Cizinec si naštěstí dál nezúčastněně míchal kávu, jako by se nechumelilo, což ji svedlo k jízlivému popíchnutí: „Odkdy upíři holdují espresu?“

Černovláska se zaškaredila. „Uvidíme se v konferenční místnosti. Doufám, že uděláš výjimku a přijdeš si poslechnout, jak komolím tvůj překlad.“

Viola se totiž hlasitě a důrazně zavázala nenavštěvovat ujeté přednášky typu *Upíři a krevní skupiny*, *Poslední poznatky z bádání o chování upírů v závislosti na vnějším prostředí*, nebo *Žijí mezi námi...* Zato Anna si slibovala stihnout alespoň část referátu s názvem *Vliv starověkých rituálů na vznik vampýrských představ*, který předcházela jejímu vystoupení. Tajemný cizinec byl dočasně zapomenut. Rázně zasunula židli a plynule se odnesla směrem k hotelové hale.

Muž s kávou chvíli sledoval, jak se štíhlé křivky dívky, co ho tak soustředěně sledovala, ladně vlní do ztracena. Jeho civilní zevnějšek působil nadějně. S přihlédnutím k padnoucím obleku a světlé košili ho Viola typovala na manažera, businessmana, právníka, notáře, sňatkového podvodníka či jinou úctyhodnou profesi, mezi upírology se nejspíš připeletl úplnou náhodou. Bůhvíproč si všimla roztomile marnivého detailu – nosil manžetové knoflíčky. Pán tedy bude zaručeně pěkný snob.

Plaše se na něho usmála, aby omluvila Anninu bezděčnou neomalenost. Když její gesto opětoval, niterně znejistěla. Nikdy si na pánské úsměvy nezvykla, nepokládala je za projev přízně, okamžitě hledala, kde má co v nepořádku – flíček na halence, špatně rozetřený make-up, natržené kalhoty. Jako třetí na dortu se jí vnutila vzpomínka na včerejší sen (co se zdá v novém, to se přece splní), zkrátka nastal nejvyšší čas zatroubit na ústup.

„Promiňte, asi jsem vyděsil vaši přítelkyni,“ uvedl se dobrou angličtinou.

„V-v p-pořádku,“ zakoktala jako chycená při krádeži v samoobsluze. „Mám, vlastně má mimořádně bujnou fantazii.“ Chápavě pokýval, zjevně se Violu chystal gentlemansky doprovázet. „Nedopil jste kávu,“ pokusila se ho zdvořile zabrzdit.

Odpověděl otázkou: „Nedali vám jmenovku?“

„Vlastně sem nepatřím,“ vysvětlila překotně, „doprovázím posedlou přítelkyni.“ Jindy plynná angličtina jí zněla z vlastních úst cize.

„Ach tak. Já se naopak účastním všech setkání. Tohle bude moje dvanácté.“

Nevěřicně si ho změřila, přitom se mu volky nevolky zadívala do očí. Kdyby nebyla mocně rozechvělá a silně krátkozraká, možná by si všimla jejich zvláštní, mechově zelené barvy. „Jste obdivuhodně vytrvalý.“

Semknul obočí ve snaze vysvětlit si její poznámku správným způsobem.

„Copak tomu všemu bezvýhradně věříte?“ popíchla ho.

„Samozřejmě,“ odvětil sebejistě. „Vy snad ne?“

„Promiňte, ráda bych s vámi konverzovala,“ zahájila únikový manévr, „ale Anna by mi do smrti neodpustila, kdyby mě při svém referátu nezahlédla v publiku.“

„Takže vaše přítelkyně je Anna Černá? Slavná autorka *Postmoderního upíra*?“

„Už je to tak,“ připustila Viola. Nikdy o Anně jako o slavné autorce neuvažovala, cizincova nadšená reakce ji tedy zaskočila, vlastně zabořila.

„To mám tedy zatracené štěstí,“ navázal. „Rád bych se se slečnou Černou seznámil.“

„Určitě vám ráda poskytne vhodnou příležitost,“ ujistila ho. „Nade vši pochybnost jste ji zaujal.“ Úsporně zdvořilým gestem se rozloučila, pak zamířila přes halu ke konferenčnímu sálu, odkud se právě linul Annin hlas, ztenčený trémou:

„Otázka tedy zní, zda jde pouze o zabíjení z nutnosti, nebo zda tento akt provází pocit slasti srovnatelný s erotickým vyvrcholením. Prameny zmiňují obě možnosti, vše pochopitelně závisí na osobních dispozicích či naladění každého upíra. Nelze vyloučit ani vliv původních lidských vlastností, transformace v nemrtvého totiž mnohé jaksi potencuje. Vampýři se pyšní dokonalejšími smysly, včetně toho takzvaného šestého, přijdou jim vhod v nelehkém boji o přežití. Na závěr mi dovoluť citovat slova Lestata de Lioncourt: Upíři jsou lovci samotáři, nepotřebují společnost o nic více než kočkovité šelmy v džungli... To myslím vystihuje základní povahový rys standardního postmoderního upíra dostatečně.“

Viola znala Annin příspěvek slovo od slova, překládala ho totiž do angličtiny. Jako recese neměl chybu, nedokázala si ale představit, že ho Anna se smrtelně vážnou tváří odrecituje před stohlavým srocením, které jí bude viset na rtech a její poslední slova odmění bouřlivým potleskem. Úmyslně se usadila do poloprázdné poslední řady, co nejbliž nikterak skromnému bufetu – kdyby bylo třeba. Zachytila černovlásčin vítězný pohled a povzbudivě, maličko potutelně se na ni usmála. Zatímco Anna přijímala gratulace, šikem ocedulkovaných odborníků na upíry si k řečnickému pultíku proklestil cestu drobný Japonec – v jeho vzdálené vlasti by ho patrně označili za muže průměrného vzrůstu. Na nose se mu skvěly obrovské kostěné brýle, v ruce nebezpečně třímal laserové ukazovátko. Úctyhodný plazmový monitor za jeho zády zaplál krvavě rudým nápisem *Hiroshi Watanabe – Transylvanian Problem – Mathematical Analysis*.

Tehdy rusovlasá Viola nabyla dojmu, že cítí na koleni nasmělý dotek Anniny dlaně, třebaš dívku neslyšela přicházet ani usedat. „Blahopřeju, tomu se říká úspěch.“

„Myslím, že máte na recepci fax,“ oznamoval jí hlas, který Anně rozhodně nepatřil. Popuzeně natočila hlavu. Samozřejmě, její nový známý od snídaně.

„Já se vám představila?“ sykla neúměrně příkře.

Malý Japonec zatím pokračoval v prezentaci, pableskující monitor předvedl dychtivým posluchačům pozoruhodný vzorec:

$$\mathbf{v} = -\mathbf{av} + \mathbf{dvh}$$

$$\mathbf{h} = \mathbf{nh} - \mathbf{dvh}$$

Viola dočasně zapomněla na vztek i na cizincovu neomalenost. Upíři převedení do matematického vzorce se jen tak nevidí ani v domácnosti vyhlášené odbornice.

„Fenomén opakované konzumace lidské krve popsala celá řada kolegů,“ uvedl se pan Watanabe, „nikdo se však dosud nepokusil o empiricky racionální uchopení celého problému. Můj referát proto směřuje k teoretickému pokusu o matematické vyjádření tohoto jevu, a to na základě platných demografických pozorování.“

Zelenooký se pohodlně uvelebil na uprázdněném místě po Violině boku a požitkářsky nasál vzduch. „Líbí se mi váš parfém,“ doznal se šeptem. Chystala se něco odseknout, ale nedal jí příležitost. „Nechte mě hádat. Anaïs Anaïs?“

Sklopila oči. Ten prevít úplně klidně pronikl na její citlivá místa! Obláčkem drahé vůně si dodávala alespoň zdání ženského sebevědomí.

Japonec se vytáhl na špičky, káravě se rozhlédl sálem, vzápětí pokračoval: „Vezmeme za základ takzvaný Lotka-Volterrův systém.“ Laserové ukazovátko zaměřilo pableskující plochu monitoru. „Veličina $\mathbf{h}$ znamená počet lidských jedinců v izolované transylvánské komunitě, $\mathbf{v}$ zastupuje počet upírů, $\mathbf{a}$ reprezentuje úmrtnost výše zmíněných v závislosti na zhoubném působení slunce, česneku, krucifixů a profesionálních likvidátorů, písmeno $\mathbf{n}$ potom ukazuje procentuálně propočítaný nárůst populace. A konečně $\mathbf{d}$ nazýváme kontaktním koeficientem. Zatímco $\mathbf{v}$, $\mathbf{h}$, $\mathbf{a}$ jsou proměnné, $\mathbf{n}$ a $\mathbf{d}$ zůstávají konstantami. Položka $\mathbf{dhv}$ nám tedy říká následující: Kdykoliv se upír setká s lidskou bytostí, extrahuje z této krev, čímž ji následně mění v dalšího upíra.“

Tehdy se Viola tichounce odkradla do haly, jinak by hrozilo, že Anně zkazí pobyt na konferenci záchvatem pohoršlivého smíchu. Zelenooký ji bez zábran a bez uzardění následoval.

„Odpusťte, trochu jsem se na vás informoval v recepci. Víím, kdo jste, odkud jste a čím se živíte. Fax vám zřejmě poslal klient, který si naléhavě žádá vašich překladatelských služeb.“

„Neříkejte!“ ohradila se. „A kolik vás ty informace stály?“

„Vlastně jen trochu osobního kouzla. Obvykle dostanu, co chci.“

Violu zarazila jeho neprůstřelná mužská samolibost. „Býváte si obvykle jistý tím, co chcete?“ nadhodila uštěpačně.

„Naprosto.“

„Omluvte mě, povinnost volá.“ Netušila, že umí být takhle protivná.

Se starosvětskou úklonou jí ustoupil z cesty, pak se pomalým krokem vrátil do konferenčního sálku. Jeho utkvělý pohled na sobě záhadně cítila ještě v okamžiku, když si na recepci vyzvedávala onen zatrápený fax.

V pisateli předem správně odhadla pochybného podnikatele Břetislava. Z neznámého důvodu se zatím nenaučil používat e-mail, navíc si jako dlouholetý známý jejich rodičů osoboval právo na zvláštní zacházení. Nikdo na celém širém světě by mu například nevysvětlil, proč by se Viola na dovolené neměla radostně a bez nároku na honorář vrhnout do překládání mizerné kopie článku o perspektivách těžby pálené magnézie v Severní Koreji. Jako bonus Břetislav opatřil fax galantní douškou: *Zlato, na podrobnosti se vyser, chci jen vědět, vo co tam zhruba gou.*

Přemohla vztek, neochotně otevřela notebook, naladila hotelový bezdrát, jala se listovat internetovými encyklopediemi (hm, vida, pálená magnézie neboli oxid hořečnatý) a vrstvit na virtuální list papíru strohé věty. Alespoň nemusím myslet na vtíravého cizince ani žasnout, jak přesně, byť poněkud rozostřené (dáma je vpravdě krátkozraká) se mi vtiskla do duše jeho tvář, utěšovala se. Vlastnil hranatou bradu, úzký orlí nos a mandlové oči posazené nepatrně dál od sebe, ramena mu neposedně zkrápěly prameny

delších vlnitých vlasů, které si se zjevným zalíbením co chvíli prohrábl aristokraticky tvarovanou dlaní...

Zakroutila hlavou nad vlastní pošetilostí, pak se pilně zabrala do práce.

4.

Anna vrazila dovnitř bez varovného zaklepaní. Na Violin zbabělý úprk, za jiných okolností zcela neomluvitelný, zapomněla patrně jen s přihlédnutím ku svému velkolepému řečnickému úspěchu. „Představ si, vnutil se mi ten člověk, co jsem ho považovala za doktora Cibulku!“ nakrucovala se jako malá holka. „Řekla bych, že je kandidát číslo jedna.“

„Nezdá se ti na něm něco divný?“ Viola se pokusila zarazit příval superlativů.

„Jasně. Je děsně...“ Anna hledala správný výraz.

„Znepokojivej?“ vypomohla jí slečna překladatelka.

„Jo, to sedí,“ mínila černovláska, dosedajíc na okraj kamarádčina lože.

„Anno,“ pronesla Viola vážně, „ty se z těch upírů jednou zblázníš.“

„Ale já nemyslela kandidáta na upíra,“ vysvětlovala dotčená s trpělivostí zjevně andělskou. „Spíš jsem se dala pozvat.“

„Cože!?“ Viola nevěřila vlastním uším.

„No přece pozvat,“ opakovala ochotně Anna. „Prý si do hotelového sejfu uložil nějaké antikvární vampýrské tisky. Jsem bez sebe zvědavostí. Myslíš, že by mi je dovolil okopírovat? Mívají vůbec v hotelech kopírky?“

„Ve čtyřhvězdičkových? Žertuješ?“ Viola se záhy ocitla se sarkasmem v koncích. „Anno, vždyť toho chlapa vůbec neznáš. Poprvé jsi ho viděla dnes ráno u snídaně a svlíkala jsi ho očima. Bůhví, co si teď neslibuje.“ Napadlo ji, jestli úplně náhodou přítelkyni nezávidí.

Upíroložka pohupovala hubenýma nohama. „Ty člověku dokážeš zkazit všechnu radost.“

„Víš vůbec, jak se jmenuje?“ napadla ji Viola. „Je to sakra cizinec! Zkušenosti s Helmutem ti nestačily?“

„Dobře, závid' si, závid',“ prozpěvovala Anna. „Pozvání přijmu a ty půjdeš pěkně se mnou. Bydlí v apartmá v nejvyšším patře.“

„Tak to teda zase ne!“ Rusovláška se postavila okolnostem i Anně čelem. „Křena ti dělat nebudu.“

„Jsi přece můj bodyguard, ne?“ předla dívka sladce.

Viola odevzdaně zavrtěla hlavou. „Jestli tě to potěší, ranní kávy se nakonec ani nedotkl.“

To neměla říkat. Anna se celá rozzářila. „Vidiš! A ty by sis ho nechala ujít?“

„Jo,“ připustila rusovláška chmurně, „nemůžu se dočkat, až se mi zahryzne do krku.“

Přítelkyně odrazila její cynickou poznámku dětsky zvonivým smíchem.

Elegantní, zelenooký muž brouzдал hotelovou halou a pokradmu rekognoskoval terén. Štěstí mu přálo. Slunce svádělo marný boj s těžkými mraky, přes kouřové okenní tabulky proniklo sotva zbytkové přirozené světlo, s trochou námahy, dobré vůle a soustředění si mohl za bílého dne vykračovat takřka po celém zastřešeném komplexu. Nenuceně proplouval důvěřivým rocením pošetilých fanoušků života ve smrti – a čekal na příležitost.

„Promiňte, neznáme se odněkud?“ oslovila ho drobná kypřejší blondýnka, vměstnaná do černočerného kalhotového kostýmu.

Nedokázal si vysvětlit, co na té černé všichni vidí, noc má přece tolik odstínů. „Vyloučeno, madam, vás bych si rozhodně pamatoval.“

„Přesto jste mi povědomý.“

„Možná jsme se setkali v minulém životě.“ Z nějakého důvodu tahle replika vždycky zabrala, další záhada moderního věku.

„Já na reinkarnaci nevěřím,“ protestovala očividně jen ze sportu.

„Tak náročné a subtilní téma si zaslouží trochu soukromí. Smím vás pozvat do svého apartmá na drink?“

„Ne, půjdeme ke mně.“

Nehlučně ji následoval k výtahu. Její pleť voněla těžkým extravagantním parfémem, hádal jí dost přes třicet, ale na ničem z toho nezáleželo. Potřeboval ji.

Odhodlaně odemkla pokoj, pak radostně naplnila dvě nevzhledné sklenice s hotelovým logem průměrným bourbonem. Převzal drink, vzápětí jej umístil na okraj konferenčního stolu.

„Rád bych se vám k něčemu přiznal.“

Překvapeně povytáhla obočí. Pochybnosti se přece zdály vyloučeny.

„Jsem upír,“ svěřil se skoro plaše.

Rozesmála se. „Neříkejte! To jsme tady všichni!“

V očích mu divoce zablesklo, ale ovládl se, už si stačil zvyknout. „Mohu své tvrzení prokázat.“

Blondýnka si pobaveně uvolnila výstřih. „Zvrátíte mi hlavu dozadu a budete předstírat, že sajete krev?“

„Víceméně.“

„Hm, půvabná předehra, jen do toho!“

„Vaše přání je mi rozkazem.“ Pevně ji uchopil za ramena a vmáčkl ji do měkce polstrovaného křesla.

Jeho oběť zachovala svrchovaný klid. „Předstíráte opravdu přesvědčivě, měli by vás vzít k filmu. Figuru na to teda máte.“

Neslyšel ji. Zrychlil se mu tep, zatmělo se mu před očima, probíhalo jím trýznivé napětí, které se po několika doušcích proměnilo v uvolňující, konejšivé, živoucí lidské teplo. Nevšiml si, kdy jí došla slova, možná ztratila vědomí dřív, než si uvědomila, že tentokrát trefila na pravého.

Malátně ji propustil ze svých elegantních spárů, pečlivě si otřel rty hedvábným kapesníkem, tváře rozpálené horečkou zchladil proudem studené vody. Obvykle své oběti nezabíjel, třeba mu na nich v nejmenším nezáleželo, také odvážná blondýnka pouze omdlela. Až procitne, zůstane z krvelačného hosta jenom zlý sen. Nesporná výhoda jednadvacátého století – lidstvo svorně uvěřilo, že upíří neexistují. Usmál se. *Ergo* ani on neexistuje.

Rychlým krokem zamířil k výtahu a obezřetně se dopravil do svého apartmá. Cítil se příjemně syt i příjemně unaven, za dne

většinou nevyvíjel tolik nezdravé činorodosti. Ještě mě čeká schůzka s pozoruhodnou dvojicí od snídaně, připomněl si. Anna Černá se jistě právem holedbala pověstí přední odbornice na nemrtvé bytosti, jejího *Postmoderního upíra* si zodpovědně prostudoval a královsky se přitom pobavil. Ne, Anna se na jeho zjemnělý vkus chovala příliš čitelně. Zato její družka, zelenooká rusovláska Viola... Hm, Viola, cosi mezi květinou a hudebním nástrojem.

5.

Dlouze, předlouze postála nahá před zrcadlem a nedokázala se rozhodnout, jestli se sama sobě líbí, nebo naopak. Co si mám vzít na sebe? Něco stylového? Přece nechci zastínit Annu, určitě si přivezla své jediné, proklatě krátké sametové koktejlky, kterým chodí celý rok do skříně vyprávět pohádky o vhodné příležitosti. Úbor víc než dráždivý na návštěvu potenciálního hraběte Draculy (já vím, Aničko, kníže, kníže). A to se ten chlap ani nepředstavil! Musela spravedlivě připustit, že mu při své nedůtklivé povaze nedala příležitost. Koneckonců, pánové z jejích snů také zůstávají bezejmenní. Ale s těmi obvykle nekonverzuje.

Naposledy přehlédla svůj zrcadlový odraz. Dobře, jsem trošku víc sexy než bezkrevná stvoření na obálkách módních časopisů, řekněme příjemně oblá. „Musím se mít ráda, musím se mít ráda, musím se mít ráda, aby mě měli rádi i druzí,“ hlasitě odříkala osobní zaklínadlo, pak přistoupila k rituální volbě nejvhodnějšího spodního prádla. Tmavomodrému saténu s lehkou, ale opravdu jen lehkou příměsí elastanu se hned tak něco nevyrovná. Když zběžně zušlechtila unavenou vizáž osvědčeným zdravíčkem, s nelibostí zjistila, že se jí třesou ruce.

A kruciš, to bych tomu dala! Takhle se shodit před domýšlivým, přehnaně sebevědomým cizincem. „Ani trochu se mi nelíbí, očkem bych o něj nezavadila, nic ve mně nevzbuzuje, zůstávám ledově, pokerově, anglicky klidná,“ nalhávala netečnému zrcadlu. „Tak proč se mi, sakra, třesou ruce!“ Odpověď se zdála nasnadě. Ve vztahu k silnějšímu pohlaví bývala odjakživa zbytečně neurotická.

Na dně kabelky s dekorativní kosmetikou přechovávala uklidňující bylinná dražé z kozlíku lékařského (*Valeriana officinalis*). Nešikovně dvě vyprostila, polkla, teprve pak se odvážila otevřít šatník. Obvykle vystačila s trojkombinací tričko, džíny, sportovní sako, pro případ krajní nouze – kdyby ji slavná upíroložka násilím nahnala do společnosti – do kufru přihodila švestkově modrý kostým a halenku z přilnavé černostříbřité krajky. Na

původkyni trapné situace měla nevýslovný vztek. Anna, v mnoha jiných ohledech bystrá, vnímavá a inteligentní, stále ještě dokázala skočit na průhledný mužský úskok. A ještě se tím chlubí!

Černovlasá odbornice na upíry přímo planula vzrušením. Křehké, záviděníhodně štíhlé tělo podle očekávání zahalila i nezahalila úsporným černým sametem, kolem krku si přehodila kravě rudý hedvábný šál. Ha, inovace! pomyslela si Viola.

„Nevíme, co je zač, ani odkud přijel,“ vytkla posedlé přítelkyni cestou k výtahu.

„Sejde na tom?“ odbyla ji Anna. „Chtěl, abych mu podepsala knížku, a při té příležitosti...“

Viola si vzpomněla na jistou židovskou anekdotu, nahlas řekla jen: „Čas od času zapomenu, že jsi slavná autorka.“

Annin prst bez dalších připomínek zabloudil k poslednímu tlačítku.

„Apartmá v nejvyšším patře?“ vtipkovala slečna překladatelka nikoliv nenuceně. „Ten bude za vodou. Podle tvých teorií na sebe upíři často berou podobu výstředních, královsky zaopatřených cizinců, obvykle se pyšní bledou pleť a pronikavýma očima. To by mohlo vyjít.“ Anna se zamračila, ale Violu tím mohla těžko odradit. „Ještě by to mohl být hrabě Monte Cristo.“

„Tak abys věděla,“ odbornice na upíry se temperamentně rozmáchla, „oči má úplně stejné jako ty, jasné? Zelenohnědé!“

Rusovláska se proti své vůli rozesmála. „To tě nikdy nenapadlo pátrat v mé ložnici po rakvi?“

Anna na ni odmítla plýtvat zamítavými gesty, raději se poddala dychtivému očekávání.

„Divím se ti. Zkušenost s Helmutem ti vážně nestačila?“ provokovala Viola.

„Helmut byl blbec.“

„A taky tajemnej cizinec, i když ne takhle hezkej.“

„To až za druhé. Za prvé byl normální blbec.“

„A kdo ti zaručí, že tenhle není? Teda, kapánek jednodušší myšlenkový pochody zkrátka k mužskému pokolení patří.“

„Vůbec není hloupý,“ oponovala vážně Anna.

„Ale ujetej možná bude,“ lícitovala Viola.

Upíroložka zlostně dupla špičkou lakované lodičky. „To přece není totéž!“

Zdvíž se nehlučně zastavila, Viole se sevřel žaludek. Nebudu si nic vyčítat, rozhodla se. Kdyby hostitel nakrásně nebyl tajemný, okouzlující, zámožný a vzdělaný kandidát na upíra číslo jedna, cítila bych se stejně. Pouhá představa schůzky s osobou opačného pohlaví ji dokázala bezpečně odrovnat. Navázat smysluplný kontakt, o vztahu nemluvě, se zdálo nad její síly. Aby si zvedla sebevědomí, tajně se přesvědčila, zda si v kabelce nechala pepřový sprej, ale to už Anna překvapivě nesměle zaklepala.

Zvláštní, jak odlišným dojmem dokáže jeden a týž člověk zapůsobit, problesklo Viole hlavou. Tajemný cizinec odložil tmavé sako, takže svítil do příšeří hotelové chodby bílou nabíranou košilí, jejíž starosvětské kouzlo náležitě podtrhla brokátová vestička byronovského střihu. Zdál se uvolněnější, mladší, také o něco méně urostlý než při snídani, jen tu dramaticky zvlněnou dlouhou hřivu si po svém zvyku tu a tam prohrábl dlouhými prsty. Černovlásku přivítal úsměvem, její ryšavou družku lehkou úklonou, pronesl pár veskrze nezajímavých frází, potom je pozval dál.

V předsíni nepřiměřeně rozlehlého apartmá Viola shledala, že se mu záhadným způsobem podařilo vyklouznout tvůrčím záměrům organizátorů upířího sletu. Nikde žádná černá ani rudá, žádní draci, netopýři nebo podbízivý satén. Interiéru vládly tmavomodré textilie a kaštanové dřevo, stroze bílou omítku zdobily indigové čalouny, okna zastíraly plyšové závěsy téhož odstínu, protkávané jakýmsi starožitným vzorem.

Hostitel se k rusovlásce pobaveně obrátil, snad jí četl myšlenky. „Divíte se? Mám rád tmavomodrou a na tomto světě není nic, co by se nedalo pořídit za peníze. Personál si za úplaty zvykne na všelijaké rozmáry.“

„Vždycky bydlíte v posledním patře?“ zajímala se Anna.
„Nechytá vás závrat?“

„Naopak, slečno Černá, své závratě si hýčkám.“

Brunetka tedy s nepřesvědčivým pousmáním vtančila do tmavomodrého království.

Viola váhavě postála na prahu a zabavila se prohlídkou zařízením pokoje, kterému se v duchu rozhodla říkat přijímací salon. Pokud pominula Annin krvavý šál, jediný rudý výstřelek představovala kytice růží ve váze z modrého švédského skla – stála na rokokovém stolku vedle starodávného spinetu. Zatímco se slečna upíroložka vděčně vrhla na několik svazků, vyzývavě rozložených na zcela moderním konferenčním stolku, její řidička se nzmohla na pohyb.

Cizinec si ji potutelně měřil. „No tak, nepůjdete dál?“

„Možná by nezaškodilo, kdybyste se nejdřív představil.“

„Omlouvám se, pošetile jsem se snažil příživit tajemnou atmosféru.“

„To se vám povedlo,“ připustila nadurděně.

„Jmenuji se Alexander.“

Viola by se nejraději úlevně rozesmála. Co vlastně čekala? Vlad Tepes, Lestat de Lioncourt, Lord Ruthven, Edmond Dantés nebo Daryl van Horn?

„Alexander Ambrose.“

Anna se přiměla vzhlédnout od propůjčených pokladů. „Velkolepé jméno! Alexander prý znamená Ochránce mužů.“

„Ženy chráním s podstatně větším gustem.“

„My dvě se představovat nemusíme,“ vmetla mu Viola konečně do tváře. „Za Annu mluví její dílo, o mně jste si stačil všechno zjistit.“

Alexander se samolibě pousmál, pak plynule přisedl k černovlásce, která v hloubi modré lenošky dychtivě listovala zahnědlými stránkami, Virole úsporným gestem pokynul na protější křeslo. Když si s Annou vyměnil něco zbytečně učených frází, přešel k nenápadnému minibaru, kde se chladil gin a martini.

„Nebudete pít s námi?“ zajímala se Anna, jedva na stolku přistály dvě skleničky. Viola v duchu zaúpěla. Dokázala si živě představit, co se její střelené přítelkyni honí hlavou.

„Obvykle alkohol nepiju, špatně ho snáším,“ omluvil se hostitel.

„To jsme dva,“ ujistila jej Anna, ale nabídnutým koktejlem nepohrdla, naopak, ráda si nechala dolít.

Nemluvná Viola bezradně přehodila nohu přes nohu. Nechtěně přitom odhalila koleno a Alexander se chvíli zcela nepokrytě kochal jejími rozpaky. Naštěstí netušila, jak mu při vši zbytečné nevyrovnanosti s vlastním tělem připadá půvabná. Vědět to, zastavila by se až v Brně.

„Proč jste nás pozval?“ napadla ho bez varování.

„Nenávidím samotu. Vás tyhle staré knihy nezajímají? Sháněl jsem je léta. Pojednávají o prapůvodu vampýrských legend, o soudních procesech se zemřelými, které dlouhá léta po smrti označili za upíry.“

„Morbidní nesmysly. Přivodily by mi leda vleklou noční můru. Úplně mi stačí sdílet podnámem s přední vampýroložkou.“

Anna s nábožnou úctou obracela křehké stránky, bojovala hned se zapomenutou azbukou, hned s neprocvičovanou němčinou, čas od času se připomenula nadšeným provoláním: „To je příšerné! Exhumovali domnělé nemrtvé, usekávali jim hlavy, vyřezávali srdce, pálili je a popel předkládali k jídlu nemocným nebo dětem.“

„Poutavé, dokonce poutavější, než bych si kdy odvážila představit,“ zněl Violin jízlivý verdikt. Anna ji stihla palčivým pohledem, Alexandrův mechově zelený zrak pobaveně klouzal od jedné dívky ke druhé.

„Prozrad'te mi, Anno,“ obrátil se nakonec na odborníci, „co si dnes představitelka vědy vůbec o upírech myslí? Hledáte za zkazkami o jejich existenci lidovou tvořivost, rituál zombifikace, odvěký strach lidstva ze tmy?“

„Od každého něco,“ mínila černovláska, mnouc mezi prsty okraj krvavého šálu. „A vy?“ obrátil se nečekaně k Viole.

„Nevím,“ připustila sklíčeně. „Anna mi v jednom kuse nadává do přízemních hmotavek, protože podle mě upíry stvořila výhradně lidská představitost.“

„Vážená slečno,“ Alexander bůhvíproč zvýšil hlas, „když se vám do krku zabodnou ostré tesáky, nemá to s představitostí zohla nic společného.“

„Vám se to už někdy stalo?“ Viola mu oplatila toutéž nedůtklivou mincí.

„Nádhera!“ Annin šťastně načasovaný výkřik nepříjemnou hádku okamžitě zažehnal. Vzrušený výlev úplně náhodou nepatřil upířským textům, nýbrž velkolepému nebeskému ohňostroji, který s večerem vystřídal úmornou oblačnost. Plápolavé červánky prozářily tmavomodré textilie a naplnily místnost chvějivým mystickým svitem.

„Smím otevřít okno?“ dovolila se černovláska.

„Poslužte si.“

Tehdy se do salonního přítmí vloudil rudozlatý paprsek, zajiskřil na kobaltové modři švédské vázy, vzápětí pokořeně pohasl. Viole neuniklo Alexandrovo zachvění, později téhož večera se snažila sama sebe přesvědčit, že se jí jen zdálo.

Zatímco Anna za hojných citoslovcí obdivu sledovala labutí píseň ospalého dne, Alexander se soustředil na její společnici. Prohlížel si ji s neskrývaným, až chlapecky zvědavým zaujetím. Viola sice neomalené civění bytostně nesnášela, sklenka ginu s kapkou martini však měla zázračný účinek. Dokázala si namluvit, že ji tajemný cizinec hladí očima. U pohledů nakonec nezůstalo, z ničeho nic se jeho bledá, ušlechtilé modelovaná dlaň (ten člověk je prostě kýč!) přiblížila k její tváři. Ucukla, jako by se probrala ze spánku na neznámém místě, jako by se jeho paže mohla každým okamžikem proměnit v hada.

„Nebojte se,“ zašeptal konejšivě hlubokým hlasem. „Jen se chci podívat, jak vypadáte bez brýlí.“

„Mínusky,“ škytla omluvně, když ji zbavil decentních kovových obrouček. „Nosím je od druhé třídy. Připadám si bez nich nahá.“

„Vím,“ sdělil jí s charakteristickým náznakem úsměvu.

Ocitla se v nepříjemných rozpacích, Annin prosluněný návrat proto přivítala s nelíčenou úlevou. „Směla bych si některé pasáže okopírovat?“ švitořila odbornice na upíry, okázale rozprostírajíc své útlé půvaby do modrého polstrování.

„S vaším svolením se o vše rád postarám. V poslední době se mi zřídka naskytne příležitost k oduševnělé konverzaci s roztomilými mladými dámami.“

Anna polichoceně kývla, zato Viola se neoblomně zvedla. „Děkujeme za váš drahocenný čas,“ sdělila mu neupřímně, ostatně od podobných frází se přece neupřímnost přímo vyžaduje.

Alexander oběma dvorně potřásl rukou, rusovlásčinu si ponechal v dlaních o poznání déle a tiskl ji o poznání neformálněji. Marně by si lámala hlavu, co tím chtěl básník naznačit, raději hbitě vyhledala útočiště ve výtahu. Anna mu ještě stačila koketně zamávat, což jí Viola později trpce vytkla.

„Neříkej, že se ti nelíbí!“ štětila se upíroložka. „Nevěřila bych ti.“

„Proto se přece nemusím ponižovat,“ bránila se Viola. „Nakrucuješ se před ním jako noční sociální pracovnice. S vaším svolením se o vše rád postarám, co? Rány boží, odkud ten člověk spadl?“

„No a?“ bránila se Anna. „Nechci ti do toho mluvit, ale začínáš být pěkně protivná. Nevím, nevím, jak to s tebou vydržím, zkazíš mi každou radost!“ Zlostně opustila zdviž, vykročila ke svému pokoji a práskla za sebou dveřmi. Však ona se do rána umoudří, zadoufala Viola.

Chaoticky zašátrala v kabelce. Než našla klíč, rozdmčel se na nočním stolku telefon. Neodbytný klient Břetislav, napadlo ji. Zřejmě se o perspektivnost investice do severokorejské pálené magnézie upřímně zajímá a nedá pokoj, dokud ten pitomej fax nepřeložím. Zmýlila se, Břetislav nevolal.

„Naše malé posezení vás patrně poněkud rozladilo,“ hebký baryton patřil cizinci z nejvyššího patra, „a já bych se k smrti

nerad stal příčinou vašeho špatného rozmaru. Smím vaše nepřijemné pocity nějak vykompenzovat?“

Viola chvíli přemýšlela. „Ale ne, nejste příčinou naprosto ničeho. Pokud toužíte po kompenzaci, co kdybyste mě nechal trochu vyspat?“

„Chápu,“ reagoval neméně hebkým hlasem. „Domluvíme se zítra odpoledne.“ Než se k tomu stačila vyjádřit, zavěsil.

Za hotelovými okny zatím převzala vládu černočerná noc. Jen s velkým sebezapřením nerozsvítla všechna světla, mnoho jich pravda v pokoji nebylo. Z hlavy jí nešel Alexandrův konejšivě modrý interiér. Modrá totiž, co naplat, patřila také k jejím oblíbeným barvám, laskala její ochablý zrak a pokud se vyskytovala v příhodně sytých odstínech, dopřávala mu přímo nadpozemský zážitek. Pak si představila Alexandrovy aristokratické dlaně, štíhlé prsty, které se zřejmě ve volných chvílích prohánějí po spinetu, pableskující zelené oči. Sakra, sakra, já se tak dlouho nikoho nedotýkala, ani nevím, jestli bych to ještě zvládla, pomyslela si a v tutéž chvíli se přísně zarazila. Tak moment, za prvé o tom člověku nic nevím, klidně může jít o úchylného vraha v luxusní skořápce. Za druhé se přece nebudu ponižovat okázalým podbízáním. Za třetí se mu stejně víc líbí Anna, a kdo té by odolal!

Odevzdaně se schoulila do temného saténu v naději, že z ní suché martini jen tak nevyprchá. Venku se zvedl vítr, hrozivě drnčel v okenních tabulkách, skučel, kvílel, lomcoval korunami okolních stromů, nedokázal však přehlušit proud nebeské hudby, která se jakoby nedopatřením vznášela na jeho surových poryvech. Mozart, tuhle sonátu Viola náhodou znala, sama ji kdysi s proměnlivým úspěchem hrávala (ne, brnkala) na piano. Snovou hudební produkci bohužel záhy přehlušil ryk podnapilých německých a holandských upírologů –nepřízeň počasí je vehnala do smírné náruče hotelového baru. Může se člověk divit, že toho chudáka Amadea pohodili do hromadného hrobu? mihlo se Violinou utrápenou hlavou, než usnula.

6.

Alexander odložil telefon. Po delší době se královsky bavil. Zelenooká rusovláska ho nevědomky vábila na místa, na nichž ze své vůle příliš často nepobýval, po staletí je nenavštívil a čím dál častěji zapomínal, že kdesi v hloubi jeho nemrtvé duše existují. Dovolil si ještě chvíli příjemně něžného mravenčení, potom usedl ke spinetu. Miloval Mozarta, dokázal strávit dlouhé noci vymyšlením nekonečných variací na jeho klavírní sonáty. Nic tolik neprospěje technice jako několik staletí usilovného cvičení. Když mu příjemně vyhládlo, pružně vstal, přehodil si sako, ledabyly oprášil klogy a vyrazil do společnosti. Za opileckého halekání z přízemí – apartmá v nejvyšším patře tvora s jeho schopnostmi před hlukem nezachránilo – se stejně nedokázal soustředit. Trošku těm řvounům pustí žilou.

Helmut se podnapile kolébal ze strany na stranu, okouzlen nechtěnou parodií na valčík, již bezbranné publikum oblažoval místní umělec, vyzbrojený mocným knírem, nevidanými licousy a tahací harmonikou. Rakouský občan Helmut se nepotloukal jižní Moravou poprvé, zdejšími cyklostezkám přišel na chuť již za vztahu s českou dívkou Annou, zdejší malebná krajina i příznivé ceny se mu hned zalíbily. Tentokrát však v Lednici ke svému největšímu překvapení potkal hordy podivně nahastrošených krajanů, nakonec i svou bývalou přítelkyni.

Kdysi Annu nesmírně miloval, jakkoli nikdy nezískal jistotu, zda náležitě docenila jeho mimořádné osobní kvality, například cílevědomost, preciznost, vzácnou šetrnost a ojedinělý smysl pro čest. Sám patřil k nejčestnějším lidem, které kdy poznal, což Anně také se skromností sobě vlastní důrazně naznačil. Nemohl však zodpovědně posoudit, jestli mu věnovala zaslouženou pozornost. Tehdy, v prvotním mileneckém poblouznění, mu na tom stejně nesešlo.

Nyní nostalgicky zavzpomínal na Annino útlé tělo, na její ploché břicho, které během aktu lásky zadržovalo jeho mužný

pot, ježž pak svým obrovským jazykem vysušil a vyfoukal. Ó, jak to všechno bylo krásné! Ale pohádka skončila, jednoho dne mu Anna napsala, že miluje jiného. Helmut považoval rozchod za přestřelenou reakci na pár přečtených dopisů, jednu prohrabanou kabelku (prohledal jich víc a několikrát, ale jednou ho přistihla), nepřímé obvinění z krádeže drobné finanční částky (všichni Češi přece děsně kradou) a ovadlý pugét růží získaný ve slevě. Protože se vždy choval nejen čestně, ale také prozíravě, poradil Anně návštěvu u psychologa, ten už by jí promluvil do duše.

Beztak byla divná. Například ty její zájmy. Vampýrismus! Co to proboha je? On, ctitel exaktních věd a student biologie na univerzitě v Salzburgu, měl pro podobné pověry jen pohrdání. Párkrát Anně své stanovisko v otevřeném rozhovoru objasnil, vlastně jí ho dost nevybíravě vmetl do tváře. Když nakonec zcela zjevně nedokázala docenit jeho jedinečnou osobnost – ovládal tři jazyky, z toho jeden mrtvý, považoval se za nadaného saxofonistu, slibného sportovce, zdatného kulturistu a perspektivně skvělého otce rodiny – požádal o ruku její nejlepší kamarádku. Viola, ta veskrze rozumná a střízlivá bytost, přece mohla jeho přístup k životu sdílet. Bohužel jí jaksi nedošlo, že si Helmuta musí zamilovat. Nato ji zhrzený nápadník s náležitým časovým odstupem písemně označil za zvrácenou povrchní lesbickou promiskuitní feministku. Těžko mohl tušit, jak obě dívky pobavil.

Příval sladkobolných vzpomínek ho přiměl k procítěnému povzdechu. Zašátral po papírovaném kapesníčku a otřel si čelo, zvlhlé dojetím. Moc rád by poznal chlapa, pro kterého se Anna vzdala vyhlídek na zajištěný život po jeho rakouském boku. Nejspíš vypadal jako tamten podivný týpek u baru. Helmut se zachmuřil a pohrdavě vysunul spodní ret rozměrů takřka habsburských. Podezřelý s trochou dobré vůle, vlastně i bez ní, vypadal jako ztělesnění moderních představ o upírech. Helmut do sebe raději vpravil další dávku točeného pivka, načež mu útroby sevřelo nucení na malou stranu. Neohrabaně se zvedl, opustil nálevnu, minul hotelovou halu a zamířil do vlahé přírody. Potrpěl si na šumící hvozdy – dokázaly celý proces urychlit –, proto se také

uchýlil do lužního lesíku za hotelem, postavil se čelem k prvnímu dostupnému listnáči a jal se močit.

Netušil, jak se vedle něho ocitl onen podivný barový floutek s pableskujícíma očima. „Hele, seš teplej nebo co?“ zahudroval po chlapsku. „Když chceš šmírovat lidi při potřebě, zajdi si na záchod!“ Oklepal svou mužnou okrasu a ukryl ji do trenek.

Neznámý se sladce usmál, pak mu důvěrně poklepal na rameno. „Říkal jsem si, že byste mě mohl potřebovat...“

Helmut se nadřazeně usmál. Přece je to teplouš.

Hladový Alexander se posadil k baru, poručil si minerálku, nepřítomně jí posouval sem a tam, v matoucích stroboskopických záblescích přehlížel rozverné osazenstvo. Do oka mu padl hřmotný turista-sportovec, zřejmě Němec, nebo spíš Rakušan. Právě ze setrvačnosti radostně pohupoval tělem do ubíjejícího techno rytmu, jehož neúprosná monotónnost před okamžikem vystrnadila samozvaného harmonikáře. Vypadá statně, soudil upír, skromný odběr mu neublíží.

Mladý Germán vynikal hranatou, poněkud koňskou tváří, z níž nápadně vystupoval masivní spodní ret. Zdál se dosti mlád, přesto mu již začínala znatelně řidnout kštice. Tělo, zduřelé pobytím v posilovně, se tísnilo v bílém tričku a úzkých starorůžových šortkách, které více než velkoryse odhalovaly prorostlá stehna a masivní lýtka, hustě pokrytá černými chloupky. Krátký úbor se ve zdejších luzích a hájích ukázal coby nepraktický, s příchodem večera se totiž z okolních mokřadů zvedala hejna krvelačných komářích samiček a radostně útočila na každý kousek odhalené kůže.

Když tedy Alexander v Helmutovi hbitě a správně odhalil sportovce se sklony k příjmu neúměrného množství potravy, klidně si počkal, až se oddělí od povykujícího stáda, až pěkně v ústraní vykoná potřebu, potom ho za naprostého soustředění uvedl do transu. Příliš se přitom nenadřel, Helmutova bezelstně otevřená mysl postrádala prostředky k účinné magické sebeobraně. Pak stačilo přitisknout rty k obrovu pulzujícímu zápěstí.

Čerstvá krev vlila do Alexandrových žil novou sílu, vůli k životu – a také poznání. Ke svému značnému pobavení v myslí hřmotného budulínka vyčetl, že býval přítelem drobné badatelky Anny. Nesourodý pár, jen co je pravda. Málem se při té představě rozesmál a ztratil nad omámenou obětí vládu. Zákrok netrval dlouho, po chvíli si upír spokojeně otřel rty pohotovým hedvábným kapesníkem, který vzápětí ztopil v náprsní kapsičce. Když nacvičeným pohybem prstů vrátil svou oběť světu, Helmut zmateně zamrkal, otočil se, pak bez jediného slova odkráčel k hotelu. Alexander chvíli pobaveně sledoval, jak se před rozložitým valibukem rozsvěcují světla na parkovišti a nádvoří – tyhle moderní výtobytky ho nikdy nepřestaly bavit –, vzápětí jej z uctivé vzdálenosti následoval.

7.

Violu vytrhlo z příjemné jitřní dřímoty hlasité bušení. V hlavě jí okamžitě naskočil seznam možných katastrof, požárem počínaje, teroristickým útokem konče.

„Co se děje?“ dožadovala se nevrle, jen dovnitř vpustila – jak jinak – netrpělivou Annu.

„Vůbec nic, jen tě přes hodinu nedokážu probudit,“ hartusila upíroložka.

„Tomu říkám tragédie!“

Anna netrpělivě obrátila oči v sloup na znamení Violiny mentální nedostatečnosti. „Je půl jedenácté! Napadlo mě, jestli tě čistě náhodou nepotkalo něco zlého.“

„Co by se mi, prosím tě, mohlo stát? Mám pepřák.“

Černovláska stihla svou kamarádku káravým pohledem. „Cokoliv! Nějaký opilec se ti mohl vloupat do pokoje, pořezat tě, znásilnit tě, pak tě nechat na podlaze vykrváčet!“

Viola se rozesmála. „Nenapadl tě jinej scénář? Co kdyby ke mně vrazil Alexander, v očích by mu rudě zaplála temná vášeň, zahryzl by se mi do tepny...“

„Alexandra vynech!“ čertila se Anna. „Hned ráno mi předal slíbené kopie. V purpurové složce, prosím! Navíc mě seznámil s naprosto *úžasným* mužem.“

„Tady snad ani jiní nejsou,“ pokusila se Viola dostat pověsti věčné kverulantky.

„Možná, ale tenhle je zdaleka ze všech nejúžasnější. Je tak krásnej, až jsem se lekla.“

„No nazdar,“ neodpustila si rusovláska.

„Přestaň!“ mlaskla popuzeně sličná odbornice. „Je tmavovlasý, černooký a má olivovou pleť.“

„Hm, tak to asi upír nebude.“

Tentokrát se ovšem Anna nedala rušit. „A nejlepší nakonec, je to *Španěl!*“

„Netušila jsem, že umíš španělsky.“

„Však my se nějak domluvíme!“

„Budiž, ale na kterou příčku hodnotového žebříčku teď sesadíš ubohého Alexandra?“

Anna se vážně zahloubala, nakonec dospěla k pozoruhodnému verdiktu. „Víš co? Stejně jsem měla celou dobu dojem, že se mu víc líbíš ty.“

„Vyloučeno. Já se přece nelíbím nikomu.“

Když jí kamarádka místo odpovědi poklepala na rameno, našla Viola odvalu ke smělému návrhu: „Poslyš, co kdybys dneska nechala celý slavný kongres plavat? Pojď se mnou do přírody, nechce se mi samotné. Druhé den v Lednici a ještě jsme si neudělaly čas na procházku zámeckým parkem.“

„No dobře,“ uvolila se Anna, „stejně už mám za sebou dvě přednášky.“

Viola uvolněně vdechovala vlhce zemitou vůni borovic, platanů a exotických křovin ze všech koutů světa, kterými kdysi zušlechtil pozemky vůkol svého letního sídla nadšený přírodopysk kníže Lichtenštejn. Po deštivém včerejšku s povděkem nastavovala tvář slunečním paprskům, jimž se podařilo proklouznout velebným zeleným baldachýnem, a nechala se konejšit křehkým ptačím štěbetáním. Příroda, třebaš uměle uspořádaná, probouzela pocit klidu i bezpečí. Nejraději by ulehla do orosené trávy a usnula nejmiň na sto let, něžné předivo jejích dívčích představ bohužel co chvíli zpřetrhal Annin roz dováděný mezzosoprán.

„Musela jsem vyslechnout příspěvek jisté badatelky z Bruselu, kázala nám o nutnosti feminizace literatury o upírech. Představuje prý poslední oblast, kam dosud nepronikl boj za ženská práva. Téměř všichni význační upíři v krásné literatuře totiž podle ní byli muži. Autoři si ve svých postavách údajně kompenzují přirozené slony k agresivitě a dominanci, zatímco v ženách vidí poddajné oběti. Paní kolegyně zjevně zaspala dobu, stačí pomyslet, kolik se nám z čista jasna vynořilo upírů autorek, od Anne Riceové po Štěpánku Meyerovou. Jen v Čechách a na Moravě znám minimálně tři, bohužel ani jedna nepřijela. A vůbec,

první význačnější upír v anglické beletrii se jmenoval Carmilla, čili taky žena...“

Viola chtěla přítelkyni upozornit, zda to náhodou trochu nepřehání, vtom se Anna znenadáni zarazila. „Panebože, podívej se! My ho včera přivolaly.“ S tragickým výrazem ve tváři ukázala na mohutnou postavu v plátěných šortkách, která se hlava nehlava drala po příkrém kamenném svahu vstříc romantické napodobenině antického akvaduktu. „Helmut! Co tady sakra dělá?“

Kdyby Viola navrhla, ať se Anna spasí skokem do zámecké Dyje, černovláska by patrně neváhala ani okamžik. Helmut, s nímž se nechtěly nikdy více shledat (korespondence na rozloučenou bohatě stačila), je bohužel zaznamenal, křepce seskočil na sypanou cestičku a namířil si to rovnou k nim. Anna zesinala, Viola by jí tváří v tvář rozbolavělé minulosti ráda pomohla, v oné podivné frašce jí však kdysi připadlo choulostivé postavení. Helmut si ji vybral za náhradnici a s náležitou okázalostí ji svým neopakovatelně pitomým způsobem požádal o ruku. Jen se obě smířily s neodvratnou konfrontací, Helmutovo chování prošlo neuvěřitelnou proměnou. Nevšimavě dvojici minul, jako by ho znenadáni ranila slepota, potom kolébavě nabral kurz k proslavenému lednickému minaretu.

Anna se uvolněně rozesmála. „Ten člověk našťěstí přišel o všechno vychování.“

„Nikdy žádný neměl,“ přisadila si Viola a přidala do kroku, kdyby si to Helmut náhodou rozmyslel.

„Vždycky dokázal předvést příšernou scénu,“ zavzpomínala si černovláska cestou přes roztomile zašlý zahradní mostek. „A já hloupá jsem mu na to pokaždé skočila. Třebas jednou v Insbrucku na nádraží chtěl skočit pod vlak. Jen tak, z ničeho nic. Prý ho dost nemiluju.“

„A tys ho samozřejmě přemlouvala, aby neskákal.“

„Jasně, na to přece čekal.“

„Správná reakce by zněla: Tak si skoč!“ domlouvala jí přítelkyně.

„Co kdyby fakt skočil?“

„Ten? To klidně pusť z hlavy. Vzpomínáš, jak se píchl špendlíkem do prstu a ječel na tebe, že vykrvácí?“

„Pojďme si raději prohlídnout zámek,“ zaprosila rozrušená upíroložka.

8.

Soumrak se dostavil nenadále – jako peníz tiše položený slepci. Nad střechami a stříškami moravského městečka krátce zaplála rudozlatá záře, ale než se stačily pokochat, ustoupila nensmlouvavé noci. Anna pokládala za svou morální povinnost představit Viole „svého“ Španěla, přičemž postupovala s veškerou nudnou společenskou obřadností. Úžasný objev se jmenoval Miguel Angel nebo Angel Miguel a podle vlastního tvrzení proslul ve své vzdálené domovině hrou na kytaru. Na Annu mohl těžko udělat větší dojem, jevila až nezdravou slabost pro muzikanty. Výjimku představoval patrně jen Helmut, s nímž si začala z důvodů nejpádnějších („Přece nebudu sama!“). I ten, pravda, hrával na saxofon, i když příšerně a o to usilovněji. Violu dodnes naplňovalo úžasem, že jim tehdy vztekli sousedi nerozmlátili okna.

Pokud šlo o Miguela, musela mu kromě oslnivého zjevu chtě nechtě přiznat též nespornou dávku nevtíravého šarmu. S Annou si navzdory jazykové bariéře očividně vystačili, Viola s nimi tedy ze zdvořilosti zašla na večeři, po sklence červeného pak holoubky pod průhlednou záminkou opustila. Cestou k výtahu ji dostihla zvláštní lítost, pohotově tedy přehodnotila původní úmysl a místo do pokoje zamířila do hotelového baru, kde se ve vší tajnosti trestuhodně rychle přiopila. Jen pouhé pomyšlení na další noc v cizím, neútulném interiéru jí vehnalo do očí slzy. Než vrávoravě zamířila vstříc osudu, ucítila na rameni nabádavý dotek. Alexander.

„S něčím se vám svěřím. Miguela jsem na Annu nasadil já. Potřebovala trochu zaměstnat, abych se mohl o to více věnovat vám. Snad se nerozlítíte.“

Zalapala po dechu. Na tohle alkoholické opojení nestačilo. „Pro vaše dobro doufám, že se ten rošťák na Anně nedopustí žádného násilí!“ sdělila mu stroze.

„Doufáte správně, Miguel je neškodný.“ Neoblomně Violu vtiskl do výtahu.

„Zato vy přímo ztělesňujete nebezpečí,“ podotkla uštěpačně, pak nasupeně sledovala, jak se kovové dveře pomalu zavírají. „Nejste trochu domýšlivý?“

„Ani v nejmenším,“ ujistil ji.

Vyšší patra účinně tlumila hlaholení rozdivočelých turistů v upírských převlecích. Viola celý den úspěšně zapomínala, kde se nedopatřením ocitla, nastalé ticho jí zázračně osvěžilo paměť.

Alexander vězel v obvyklém tmavém obleku dokonalého střihu. Jeho bezchybně uvázanou kravatu zdobil decentní květinový vzor, dlouhé vlasy, na temeni umravené černou sametkou, hebce kopírovaly límeček bělostné košile. Když si mimoděk promnul ruce, matné osvětlení výtahu se zalesklo v perleťových manžetových knoflíčcích. Viola si bůhvíproč teprve nyní všimla, že nemá tu čest s oslnivým krasavcem. Výrazný orlí nos se zdál, nu, zbytečně výrazný, oči se nacházely poněkud dál od sebe, než by jim slušelo, čelo se klenulo zbytečně do výšky, lícní kosti vystupovaly snad příliš nápadně... Vlastně ji to zjištění potěšilo.

„Proč si neustále hledáte důvody proti?“ uhodil nečekaně, jako by jí četl myšlenky.

„Proti čemu?“

„Proti mně. Nejsem vám dost dobrý? Dost urostlý, dost bohatý, dost přitažlivý?“

„To ne, jen nesnáším chlapy, kteří si myslí, že se jim jen pro tohle všechno vrhnu kolem krku.“

„Opravdu? A já se zatím o vrhání kolem krku zmínit neodvážil. Pro začátek by úplně stačilo, kdybyste přijala pozvání na láhev šampaňského. Pro významné příležitosti schraňuji dobrý ročník Mötet & Chandon.“

„Přijmu ráda,“ přisvědčila Viola vynuceným, lehce konverzčním tónem, „pokud si se mnou připijete.“

„Budu pít,“ kývl. „Později.“

Pomyslela si, zda by jí náhodou neměl přeběhnout po zádech mráz.

Zaleskly se mu oči. „Bojíte se?“

„Samozřejmě, bojím se všech mužů. Že mě budou chtít, že mě nebudou chtít, že se mě budou dotýkat, že se mě dotýkat nebudou.“

„Myslíte takhle?“ Bříškem ukazováku se dotkl mělké jamky nad její pravou lícní kostí.

Soustředěně přivřela oči. Jen neztratit sebevládu! nabádala se, přitom se chvěla po celém těle. Pokud si toho její společník všiml, velkoryse nedával nic najevo. Výtah zastavil v nejvyšším patře.

„Nu?“ nadhodil jaksi nezávazně. „Můj tmavomodrý pokoj se vám přece líbil.“ Dvorně jí nabídl rámě, potom už ji bez okolků vedl ke dveřím svého apartmá. Jak Violin opilecky rozostřený zrak s povděkem seznal, tlumené světlo dokázalo jeho ostře řezané rysy něžně zjemnit.

„Prokletí moderních žen,“ uvedl ji do svých teorií. „Usilujete o samostatnost, finanční nezávislost, pracovní úspěchy, zároveň se bojíte potkat někoho, kdo vypadá a chová se jako chlap. Bojíte se mu vydat napospas.“ Odemknul.

„Nemyslím,“ odporovala mu, když procházela malou předsíňkou do tmavomodrého apartmá. Alexander jí pokynul na le-nošku, již předchozího odpoledne obsadila Anna. Při té příležitosti si nejspíše vzpomněla na pepřový sprej, zapomenutý na nočním stolku. Špatné znamení.

Přiměřeně orosenou láhev otevřel plynule a nenásilně, jako by celý život nic jiného nedělal. Když se zátka zpěvavě vzdala, Violu přemohly sladkobolné vzpomínky na studentská léta (to ale nepili žádný Møet, nýbrž Bohemku), na všechny nešťastné lásky, marné naděje, na prchavé chvíle bláhového štěstí. Drahocenné bublinky melodicky bubnovaly o štíhlé stěny rubínové sklenky a povážlivě rozpouštěly její pracně budovanou citovou otrlost. Modlila se, aby hostitel ono nevíтанé zjitření nepoznal. Zatím před ni jen pozorně postavil misku s jahodami.

„Na tohle se nedá říct ne,“ mínila posmutněle. Najednou jí přišlo všechno jedno.

„Já vím,“ odpověděl.

„Co ještě víte?“

„Vaše oblíbená barva je tmavě modrá.“

„To vám taky řekli na recepci?“

Pobaveně zamrkal. „To vám čtu v očích. Jste ostražitá, v cizím prostředí se nedokážete uvolnit, jen ta modrá vás mate. Proti vaší vůli vám dodává pocit bezpečí, což se vám za mák nelíbí.“

„Podívejte,“ spustila Viola odhodlaně, „nebudu předstírat, že mě váš zájem netěší. To by bylo proti přírodě. Vy zato musíte pochopit, že s vámi nehodlám sdílet lože jen proto, že jste si to umanul.“

„Na co vy hned nemyslíte! Nejdřív se mi chcete vrhnout kolem krku, teď míříte rovnou na lože,“ rozesmál se Alexander mladistvě zvonivým způsobem. Nenuceným pohybem shodil sako, pak obsadil protější křeslo. „Já přece nic sdílet nechci. Aspoň prozatím.“

„Nezlobte se.“ Rusovlásku pro změnu fackovala hanba. „Jen se předem bráním.“

Šampaňské konečně zaúčinkovalo. S úlevou se poddala žádoucím psychosomatickému zvláchnění, udělala si pohodlí, příjemně ztěžklou hlavu opřela o modré polstrování, přestala se zabývat délkou švestkově modré sukně, zbytečně si nelámala hlavu nad tím, zdali zviditelněná část stehna odpovídá či neodpovídá jejím představám o dobrých mravech. Když Alexander přisedl a jemně jí shrnul vlasy z čela, neshledala v jeho počínání nic závadného. Dlouze ji pozoroval – jako exotické zvíře, nebo snad kořist. Ani to jí nevadilo.

„Zvláštní,“ hlesl. „Podvědomě toužíte, aby muž nevypadl z odvěké role lovce, zároveň se mu v tom všemožně pokoušíte předejít. Nechápu dnešní ženy a dívky, před staletími se život zdál jednodušší.“

Nechápavě vzhlédla. „Před staletími? Leda v laciných románech pro citlivé ženy.“ Vlastně to chtěla říct dost ostře, ale sekt příznivě otupil přesně směřovaný osten. „Na světě není nikdy nic dost jednoduché.“

„A co třeba láska, touha, vášně?“ zajímal se zvědavě.

Viola zamítavě mávla rukou. „Chemický reakce. Nic než pár uvolněných hormonů. Láska, touha, vášeň bývají stejně sobecké jako všechny lidské pudy.“

„Někdo vám ublížil?“ zeptal se Alexander účastně. „Kde se v tak mladé ženě vzalo tolik hořkosti? Mohu-li to posoudit, vypadá to poměrně přitažlivě.“

Viola se odvrátila. Naprosto neměla v úmyslu odhalovat svoje slabiny. „Víte vy co? Tutéž otázku si kladu i já.“

Něžně vzal její ruku do dlaní a jeho pleť tentokrát hřála. Políbil ji na konečky prstů, potom nečekaně začal zábavu z jiného soudku. „Nějak nevím, jak se šetrně přiznat.“

Stihla ho užaslým pohledem.

„Nejezdím na upírologická setkání zbůhdarma. Ó, jste příjemně přiopilá, v takovém stavu vás nic nepřekvapí, nebudete křičet.“

Violin úžas vzrůstal.

„Abych to zkrátil, jsem vampýr, nemrtvý, krvesaj, pohádkový netvor.“ Dopřál jí příležitost k zevrubné prohlídce netypického chrupu.

„Chápu, trpíte utkvělou představou a zřejmě nebudete sám,“ mínila sebejistě. „Taková jako vy si nechají přibrousit horní trojky, vyrobit rakev na míru, a potom se rafinovaně schovávají před sluncem. Nocujte si na katafalku, vyhýbejte se dennímu světlu, pro mě za mě si třeba pijte krev, na věci nic nezměníte. Jste nemocný, nic víc.“

„Nerozumíme si,“ objasnil Alexander, „já si nic namlouvat nemusím.“ Dost neurvale jí smýkl ke dveřím do ložnice, které souběžně rozrazil kolenem. Za nimi skutečně leželo něco nápadně podobné rakvi, přesněji řečeno egyptské mumiové schráně ve tvaru lidského těla.

„Hm, není to nepohodlné?“ rozpačitě se zakoktala. Přišlo jí za toho cvoka stydno. Nebezpečně se mu zaleskly oči. „Vy se vůbec nebojíte?“

Samým zoufalstvím se rozesmála. „Ale já přece mám strach celou dobu, vzpomínáte? Bojím se života, bojím se smrti, bojím se bolesti, dokonce i vás.“

Mlčky a o to naléhavěji jí stiskl zápěstí.

„Čtete někdy noviny? Pustíte si televizi?“ Ze všech sil se nutila do klidu. „Po pěti minutách vás napadne, že takový upír zdaleka nepředstavuje nejhorší zlo, které by vás v životě mohlo potkat. A nic se neobávejte, budu vaši utkvělou představu ctít.“

Uchopil ji za ramena, zadíval se jí do očí a v planoucích zorničkách mu přitom řezavě zajiskřilo. Když jí o chvíli později opatrně odebral brýle, v dioptrických ploškách se na okamžik odrazilily nepravděpodobné dravčí tesáky. Teď mě přitiskne k válemdě a zatne mi je do krku, jak to viděl v kině, pomyslela si odevzdaně. Ale nestalo se. Místo lítého útoku něžně vzal její tvář do dlaní, pak dlouze strnul. Cítila, jak ztěžka dýchá, a tehdy ji vůbec poprvé napadla zvláštní věc. Její hostitel se snažil ovládnout své temné sklony.

„Z nějakého důvodu potřebuji vědět, že mě chcete,“ vysvětlil unaveně.

„Jak to hodláte poznat?“ namítla.

„Vycítím to.“

„Umíte číst myšlenky?“

„Součást základní výbavy,“ pokusil se o vtip.

„Proč musím chtít?“

Sevření polevilo, Viola ztěžka dopadla na lenošku. „Mám dost anonymního lovu. Za poslední tři století jsem si ho užil dost a dost.“

Viola se roztřásla. „Možná se ani nejmenujete Alexander Ambrose, co? Ve vaší angličtině mi pořád něco nehraje. Snad francouzský přízvuk?“

„Odbornice vašeho formátu to přece musí poznat,“ podotkl jízlivě. „Například rumunština také patří k románským jazykům.“

„Knížeti Draculovi nejste podobný ani vzdáleně, viděla jsem jeho portrét ve Vídni.“ Proboha, já se tady navážno hádám s vyšinutým, nepřičetným úchylem! nadávala si v duchu.

Pobaveně se pousmál a ze cviku přitom skrýval zrádné špičáky, i když kvůli ní už nemusel. „Zapomeňte na rumunštinu. Prostě se to nabízelo.“

„Ach tak,“ přivedl ji do rozpaků – začínalo jít o setrvalý stav.

Kajícně poklekl k jejím nohám a složil jí hlavu do klína jako utrápené dítě. Než se stačila zarazit, bezmyšlenkovitě mu zabloudivla rukou do vlasů. V nose ji zašimrala příjemná, lehce nahořklá pánská vůně, cítila v ní levanduli, citrusy, svůdné orientální dřeviny. Pak ji na vnější straně stehen zahřály jeho štíhlé prsty. Zvedl hlavu a zpřímá jí pohlédl do očí. Ráda by těm palčivým zornicím unikla, bohužel nebylo kam. Koutkem oka si stačila všimnout, že růže na spinetu začínají vadnout.

„Než napočítám od desíti do jedné, přestane mi záležet na tom, co chceš nebo nechceš. Uteč, dokud je čas,“ říkal to omluvně i provinile.

Viola se ani nepohnula. „Nedivím se. Já to totiž sama dost často nevím.“

Tehdy se Alexander zvedl, ale jen proto, aby ji objal a přimknul se k ní s náruživostí nenasytného milence. Rty se zlehka dotkl pulzující tepny na jejím krku a ona se cítila na umření krásně, což se za stávajících okolností stejně zdálo neodvratné. Pak přišla nepoznaná prapodivná bolest, děsivá i slastná, hříšná i nadzemská. Napadlo ji, že by se k němu nepřestala tisknout, třeba by ji hrozil na místě rozcupovat na kousky. Zdivočelá krev jí bušila ve spáncích, přicházela o zrak, o sluch, o hmat, propadala se do snového světa, do nekonečné pustiny, zarostlé houštím vadnoucích růží. Doufala v milosrdnou mdlobu, pak – z ničeho nic – dobrodružství skončilo. Alexander se od ní odtrhl a unaveně se sesul do modrého polstrování. Zatímco ztěžka popadala dech, její osobní upír zcela věcně vytáhl hedvábný kapesník, aby jí otřel poznamenaný krk.

„Umřu?“ ptala se, jako by jí to nebylo jedno.

„Nemyslím,“ sdělil jí potěšeně. Zkušeně vnořil tesáky do svého levého zápěstí, potom nechal pár kapek zabloudit na její okoralé rty. Naznačil jí, ať chvíli saje.

„Stane se ze mě upírka?“

Rozesmála ho. „To by tě přišlo dost levně.“

„Anna mě bude postrádat,“ vzpomněla si.

„Jsi přece dospělá,“ namítl „A já jí pořídil skvělou hračku.“

Neochotně se zvedla. Odejít se jí nechtělo, nicméně slyšení očividně skončilo. Alexander si hověl v lenošce jako sytý lev, vláčný, nemluvný, nepřístupný. Ráda by ho políbila na rozloučnou, ale netroufala si.

9.

Kradla se po schodech jako zloděj a modlila se, ať nikoho nepotká. Nevítaný lidský kontakt jí nicméně připadal únosnější než úzká zdviž, nápadně podobná pohyblivému plechovému sarkofágu. Venku zatím dunivě hřmělo. Jak jinak, za poeticky hvězdných nocí se hororové příhody nestávají. Violino vroucné přání přišlo vniveč hned na prvním odpočívadle, kde se k ní nachomýtl malý Japonec – zastánce (spíš vyznavač) Lotka-Volterrova systému z pondělka. Na útlém hrudníku se mu pohupoval obrovský Nikon a hrozil jej co chvíli stáhnout k zemi.

„Počkejte, prosím,“ zakuňkal roztomilou angličtinou, vzápětí se zvědavě vytáhl na špičky. „Krk vám zdobí skutečně zdařilá jizva. *Indeed*, vypadá skoro autenticky. Jak se vám povedla?“

Viola se pomalounku, zhluboka nadechla. Cítila se o deset kilo lehčí, žaludek se jí nebezpečně prodíral do krku. Jak toho pitvorného zvědavce nejspolehlivěji umlčet? „Nezlobte se, ale musím cítit výrobní tajemství autora.“

„Chápu,“ pokýval Japonec uctivě hlavou, víc se našťěstí neptal.

Rychle překonala zbývající úsek chodby a úlevně za sebou zabouchla dveře. Všechny její niterné strachy se mávnutím kouzelného proutku obrátily v nic, trnitá pouť za sebezpoznáním se rozpustila v jediné (vážně jediné?) kapce krve.

Rychle podstoupila nejnütnější hygienu, potom se zimničně zachumlala do černých peřin. V okenních tabulkách ostře zaplanul blesk, lampa na nočním stolku poplašeně zamrkala. Všimla si, že vedle onoho osvětlovacího tělesa z neznámého rozmaru pohodila Annino stěžejní dílo, *Postmoderního upíra*. Obsah potrhle, přepjatě patetické publikace sice znala slovo od slova, přesto ji teď z náhlého popudu vděčně otevřela:

Strach z temnoty člověka provází od samého úsvitu lidstva. I v dnešní době klonování, umělých orgánů a téměř neomezených technických možností, kdy se člověk s nabubřelostí sobě vlastní svévolně pasuje na pána přírody a všeho tvorstva, se najdou lidé,